

Tisztelt Ünneplő Barátaink!

Szeretettel és tisztelettel köszöntöm az iskola Szent György-napi ünnepségén megjelent pedagógusokat, öreg- és mai diákokat, valamint a meghívott vendégeket.

Egy számomra nehéznek tűnő felvételi vizsga után 1962-ben kezdtem tanulmányaimat a technikumban. Osztályfőnökünk, – aki szintén ebben az évben velünk együtt kezdett az iskolában – egy fiatal mérnök tanár lett, akit úgy hívtak, hogy *Szentpéteri Imre*. Sajnos Ő csak, egy rövid ideig volt velünk, mert betegsége miatt huzamosabb időre gyógykezelésre kellett vonulnia.

Ezalatt a rövid idő alatt is már megismertük annyira a tanári kart, hogy kellően kétségbeesünk akkor, amikor *Kócsy Jenő* igazgató úr kíséretében az első osztályfőnöki órára belépett új osztályfőnökünk *Boronkay György*. Többeket az ájulás kerülgetett, a gyengébb idegzetűek évvesztéssel, vagy egy másik osztályba való átkerülés gondolatával foglalkoztak, de azt, hogy meg tudjunk felelni Lexi bácsi mindenki előtt köztudott elvárásainak, azt elképzelni sem tudtuk. Megmondom őszintén, hogy akkor és ott, többen Mészáros István tanár urat képzeltek az osztály élére. Ilyen megrázkódtatások közepette indult, most már nyugodtan elmondhatom, hogy a későbbi életünket is meghatározó négy év.

Az iskola névadójának keresztnévéhez kapcsolódó Szent György-napi rendezvénysorozat része ez a ma délelőtti ünnepélyes megemlékezés szeretett tanárunkról *Boronkay Györgyről*. Szeretném a mai diákok figyelmét feléje fordítani, hogy érdemi tudjanak maguk számára is fegyelmet, alázatot szakmájuk iránt, az alapos ismereteket, tiszteletet egymás iránt, következetes kitartó munkát. Az itt jelenlévők között természetesen sokan vannak, akik már nem ismerhették őt, de azért, hogy nap mint nap belépnek egy olyan iskolába, ahol a bejáratra ki van írva Boronkay György Műszaki Szakközépiskola, Gimnázium és Kollégium az ő szellemiségét kell hogy érezzék a tantermekben, a tornateremben, és minden zugában az iskolának.

Hála Istennek, hogy ennek a 64 éves iskolának nemcsak a története, hanem a szellemiségének feldolgozását, megőrzését is vállalták olyan kiválóságok, akik sem időt sem energiát nem spórolnak azért, hogy minden diák, aki ide beiratkozik, az a megszerzett szakmai ismereteken túl lehetőleg egy olyan plusz belső tartást kapjon, amelyből élete során mindig érdemi tud.

Az iskola mindennapjaira már a kezdetek óta jellemző volt a testnevelése, a sport beépülése a tanulók életébe. 1959-ben Vácott megalakult a Sportiskola. A városban különböző sport szakosztályokat, ma úgy mondanák, hogy „műhelyeket” hoztak létre, (atlétika, kézilabda, kosárlabda, vízi sportok). Ezekbe a szakosztályokba bármelyik iskolából, bárki mehetett. Az általános iskola ötödik osztályába jártam ekkor, és egy barátommal elhatároztuk, hogy elmegyünk az atlétikai szakosztályba. Ez a Sztáron Sándor (mai Madách Imre) Gimnáziumba működött. Jelentkeztünk, rajtunk kívül szinte csak középiskolások voltak, csupa nagy fiúk. Mi megszeppenve, az edző nem túl nagy érdeklődését kiváltva irántunk, beállított a sor végére, és elkezdtünk futni, és futni, gimnasztikázni, és futni. Az edzőt úgy hívták, hogy *Bodnár Ferenc*.

A Gépipariban az elsősök felmérése után, meglepéssel fogadták, hogy atletizálok. Az első középiskolási versenyeken elért jó eredmények után *Szigetvári Misi* már a testnevelési órákon különös hangsúlyt nem fektetett rám. Amikor az órán éppen mondjuk szertorna volt, akkor inkább elküldött valahová, csak nehogy ügyetlenkedésem miatt bajom essen.

Ebben az időszakban a Sportiskola révén az atlétika Gépipariban is nagyon megerősödött. *Kárpáti* tanár úr osztályába járó, nálam két évvel idősebb, *Kiss Ferenc*, aki szintén a 100-es és 200m-es síkfutásban és távolugrásban ért el kiváló eredményt. Ifjúsági válogatottság után már a Budapesti Honvédből felnőtt csapatba is beválogatták. Emlékezzünk ma ő rá is jó szívvel, mert pár éve súlyos betegségben elhunyt. *Békefi László* gerelyhajító, *Karczag Béla* 400m-es síkfutás (a kislánya *Ildikó* ma itt tanít testnevelést). Sajnos pár hónapja Béla is elhunyt. *Kalicza Laci* 400m, *Huszák Gábor* 800 és 1500m-es síkfutás. Minket követtek a következő években *Bogár Gyuri*, *Zomborka György* gerelyhajítók, *Kristóf Feri* és *Pajor Tibor* gátfutók, *Maloviczki Sándor* magasugró.

Az atlétika végérvényesen meghonosodott amikor *Bodnár Ferenc* 1978-ban az iskolába került. Azóta szinte töretlenül működik.

Boronkay György, mint osztályfőnököm a szükséges mértékben mindig értékelte a sport teljesítményeket is. Ő maga is sportolt fiatal korában, birkózó volt. Rendszeresen karbantartotta magát. A sportban az akaratot, a koncentráció-készséget, egy cél elérésért való küzdelmet értékelte. Ezt rendszeresen hangoztatta, és biztatott mindenkit erre.

Csak a következetes, fegyelmezett munkát fogadta el. A saját maga által kialakított értékrendtől egy pillanatra sem tért el. Makulátlan hófehér köpenyében, a nyakkendőben, ami mindig ugyanúgy volt megkötve pontosan, egy percet sem késve belépett az osztályba. Megállt előttünk, és köszöntött, minket. Ettől a perctől kezdve az osztályba néma csönd volt, méltóságteljes megjelenésével megszűnt mindennemű fegyelmezetlenség 45 percig. Azzal nekünk sohasem kellett foglalkozni, hogy vajon Lexi bácsi ma milyen hangulatban jön be az órára. Az év minden napján, minden óráján kiszámíthatóan ugyanazt a komoly hangulatot sugározta felénk. Töltőtollal, gyöngybetűkkel kitöltötte a naplót. Utálta a golyóstollat. Azt a mércét, amit ő felállított nekünk, nem volt egyszerű teljesíteni. Díjazta azokat, akik dolgoztak a tudásukért, szívesen provokált szakmai vitát a tehetségesekkel. Nem tudta elviselni azokat, akik nem kapcsolódtak be az órai munkába. Azt kihívta és „Te barom”-nak titulálva kiküldte a folyosóra. Nekünk meg elmondta, hogy ezt a gyerek saját érdekében teszi. A táblára gyönyörű gépelemeket rajzolt, vagy kedvencét a dugattyús-szivattyút. Azt mondta, csak az tud szabadkézzel egyenes vonalakat húzni, aki koncentrálni, és fegyelmezett. Kezét, az ujjait állandóan erősítette.

Természetesen néhány gondolatot feltétlenül kell, hogy ejtsek azokról a kiválóságokról, akik *Boronkay György* mellett még tanítottak minket. *Szentpéteri Imre*, aki habitusában hasonlított Gyuri bácsira, *Pellei Emil* (Pencsó bácsi), akinek a diák legtöbbször csak félnadrág volt, *Újvári István*, a fiatal matekos, aki egy perc alatt teleírta a táblát, és a legváratlanabb pillanatban röpdolgozatot íratott velünk. Hála és köszönet az Emlékkönyv megalkotásában végzett óriási munkájáért. *Kuthi Albert*, Berci bácsi orosznyelvet kellett tanítania, akihez délután jártunk németre. Mindig elmondta, feltétlenül ültessünk otthon bodzát, mert az gyorsan nő, és nyáron a hűsbe tanulhatjuk az oroszot, mert úgy is meg fog bukni mindenki. Talán soha nem bukott meg senki oroszból.

Gajtkó István és *Papházi Tivadar*, Tikfa magyar tanárok. *Almás Zoltán*, Kacska kémia, *Pintér György*, alias Sün technológia. Hálával és jó szívvel emlékezzünk a műhelytanárookra.

1966-ban végeztem a Technikumban. Már azon a nyáron bekerültem az Újpesti Dózsa Atlétikai szakosztályába. 1967 és 1973 között tagja voltam a válogatott keretnek. Távolugrásban és 4x100m-es váltóban. Közben elvégeztem a Közlekedési Műszaki Főiskolát. Ma már nyugdíjasként csak biciklizem az unokáimmal.

Valaki a bejáratnál ma azt mondta nekem, hogy mit szólna Gyuri bácsi, ha ma itt lehetne közöttünk és látná, hogy minden diáknál mobil telefon van, a tantermekben számítógépek garmadája, egyetlen rajztábla sincs, logarlécet talán még mutatónak sem tudnának elővenni. Én erre csak azt tudtam felelni, ne aggódj, Lexi itt van közöttünk és előveszi akkurátusán töltőtollát és megpróbál gyöngybetűkkel az elektronikus naplóba beírni.

És kérem, hogy erre vigyázzatok, Ő mindig legyen közöttetek, vállaljátok azt a stílust, amit tőle örököltünk. Ötven év múlva ti is azt fogjátok mondani, hogy megérte. Mindennap egy pillantást vessetek a szobrára, amikor ide bejöttök, mert Ő a diáknak is megemelte a kalapját, amikor találkoztak.

Boronkaysok! Tanuljatok meg mindent, győzzetek minden sportágban, tiszteljétek egymást!
Köszönöm, hogy közietek lehettem.